

עפ"ת (מרכז) 38612-02-12 - יעקב ברוך נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 38612-02-12 - יעקב ברוך נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 38612-02-12

עפ"ת (מרכז) 31963-01-12

עפ"ת (מרכז) 9914-06-12

עפ"ת (מרכז) 32992-02-12

יעקב ברוך

מיכל גל און

ליאב לוי

אביתר אביגד

כולם ע"י ב"כ עו"ד דוד קולקר ואח'

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז מרכז

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[13.03.2014]

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

פסק דין

לפני ארבעה ערעורים שהוגשו על ידי מערערים שונים, המיוצגים כולם על ידי עורך הדין דוד קולקר. הדיון וההכרעה בערעורים אוחד לאחר שהוסכם כי הם עוסקים בנושא משותף והוא הגשת תעודת הבלון (פתקית המצורפת לבלוני גז המשמשים ככיוול מכשירי הינשוף, המעידה על ריכוז הגז בכל בלון) באישום שעניינו נהיגה בשכרות. מתן פסק הדין בערעורים אלה נדחה עד למתן פסק דין בערעור שהתנהל בעליון (רע"פ 9381/11, נעם שרביט ואח' נ' מ"י, מיום 5.7.12, פורסם בנבו, (להלן: "פס"ד שרביט"), על פסק דין מאת כבוד השופט רענן בן יוסף בעפ"ת (ת"א) 31798-12-10, אליעזר רודיטי נ' מדינת ישראל, מיום 19.5.2011. בית המשפט העליון קיבל את עמדת התביעה ופסק דינו של השופט רענן בן יוסף, בו נקבע כי תעודת בלון היא תעודה מוסדית שאין חובה להגישה על ידי עורכה, נותר על כנו. פרט לאמור לעיל, עניינם של הערעורים עוסק גם בשאלה האם וכיצד יש להוכיח את תקינותו של מכשיר ינשוף ספציפי, באמצעותו נערכה בדיקת נשיפה לנאשם אשר נחשד בנהיגה בשכרות. יש לציין כי בעניין זה חלוקות הדעות. עד כה ניתנו בבתי המשפט פסקי דין סותרים, אך אין חולק כי יש לוודא שכל מכשיר מדידה חייב להיות תקין ומכוייל, וכי מחובת התביעה להוכיח תקינותו.

1. על מנת להבחין בשוני בין פסקי הדין יש לחזור ולתאר את פעולתו ואופן בדיקתו של הינשוף.

מכשיר הינשוף (Alcotest 7110 Type MK III IL) נועד למדידת כמות אלכוהול באמצעות נשיפה. הינשוף מיוצר על-ידי חברה גרמנית, כאשר האחזקה השוטפת והתיקונים של מכשירי הינשוף שבשימוש משטרת ישראל נעשים על-ידי מעבדת מחלקת התנועה במשטרה (ראו בעפ"ת 25457-04-10, מדינת ישראל נ' מלכה עוזרי, מיום 14.10.2010, פורסם בנבו, להלן: "עפ"ת עוזרי"). אחת לחצי שנה עובר כל מכשיר כיוול, במהלך בדיקה תקופתית שנערכת במעבדת מחלקת התנועה במשטרה. במהלך הכיוול מושווה ריכוז הגז בכל מכשיר לריכוז הגז בבלון הכיוול, הוא "אב המידה". לכל בלון כיוול מוצמדת תעודה מאת היצרן, ועל גביה כתוב שיעור האלכוהול המצוי בבלון. זוהי תעודת הבלון. שיעור הסטייה בין הריכוז המצוי בתעודת הבלון לבין הריכוז בפועל עומד על 5%, והוא נלקח בחשבון במסגרת נתוני המכשיר. בלוני הכיוול, המשמשים בסיס לבדיקת מכשירי הינשוף, הם בלוני גז יבש המיוצרים וממולאים על ידי חברת STG בבריטניה עבור משטרת ישראל. על גבי כל בלון הממולא בריטניה, מוצמדת תעודה הנערכת בבריטניה, על גביה מצוין ערך הגז בבלון. היא תעודת הבלון.

כאן המקום לציין, כי על אף טענת בא כוח המערערים בדבר בלבול במיהות החברה המייצרת את בלוני הגז, האם היא "STG" או "Spentech", אפנה אל הודעה על הגשת סיכומים והשלמת טיעון שהגישה המשיבה בעפ"ת 23992-01-11 (מחוזי תל אביב), מדינת ישראל נ' לירן בלול, במסגרתו נבחן מעמדם המשפטי של תעודות הבלון לאחר הגשת חוות דעת בנושא. אל הבקשה, נושאת תאריך 17.3.2011, צורפה חוות דעת, מיום 16.2.2011, מאת Chris Street, מנכ"ל, ואחד מבעלי חברת STG. מחוות הדעת עולה כי STG, חברה ליצור בלוני גז בבריטניה, היא יצרנית בלוני הגז הנשלחים לישראל. בסעיף 2 בחוות הדעת מתואר הליך היצור האקסקלוסיבי של בלוני הגז עבור היבואן הישראלי "עמוס גזית" תחת הסמל המסחרי "Spentech". מכאן כי השם "ספנטק" הוא סמל מסחרי לבלוני הגז המיוצרים עבור היבואן הישראלי, על ידי חברת STG.

מעבר לכיוול התקופתי של המכשיר, עובר כל מכשיר בדיקת אימות יומית. גז יבש עם שיעור אלכוהול ידוע מוזרם אל תוך כל מכשיר, מתוך בלון אימות, שהריכוז בו הוא בדרך כלל 350 מק"ג. אם זיהה המכשיר פער גדול מ-5% בין מדידתו-שלו לבין השיעור הידוע, הנקוב על הבלון עצמו, יודיע המכשיר על קיומה של תקלה, יינעל ולא ניתן יהיה להשתמש בו. עד כאן לתיאור בדיקת הכיוול ובדיקת האימות.

2. נוכח טענות חוזרות ונשנות מצד בא כוח המערערים נבחנה במסגרת עפ"ת (ת"א) 31798-12-10, אליעזר רודיטי נ' מדינת ישראל, מיום 19.5.2011 (להלן: "עפ"ת רודיטי"), השאלה מהו מעמדה של תעודת הבלון מבחינה ראייתית. בפסק הדין קבע השופט, רענן בן יוסף, כי תעודת בלון זו היא רשומה מוסדית, ומכאן שניתן להגישה על ידי טכנאי מעבדת מכשור ואכיפה במשטרה, על אף שהטכנאי אינו עורך התעודה ואינו יכול לאשר מידיעתו האישית את אמיתות תוכנה. דברים אלה אושרו ברע"פ שרביט, ומכאן כי דינה של תעודת בלון הוא דין רשומה מוסדית. אף אם אקבל את טענת בא כוח המערערים, לפיה לא כך נקבע ברע"פ שרביט, הרי שקביעתו של השופט, רענן בן יוסף, לא נסתרה בפסק דין שרביט, פסיקתו נותרה על כנה והיא מקובלת עלי. גם אני סבורה כי תעודת הבלון היא רשומה מוסדית.

3. לאחר שנמצא, בעפ"ת 25457-04-10, מדינת ישראל נ' עינת עוזרי (מיום 14.10.10, פורסם בנבו), כי הינשוף הינו מכשיר אמין, אשר ניתן להרשיע על פי ממצאיו בעבירה של נהיגה בשכרות, וכיון שאין עוררין כי על מכשיר כגון זה, להיות תקין, נשאלת השאלה, מה הן העובדות אותן על התביעה להוכיח, אשר בהתקיימותן ניתן יהיה לקבוע כי המכשיר הספציפי, באמצעותו נבדק הנאשם, היה תקין בעת הבדיקה?

בא כוח המערערים טוען כי על מנת לעמוד בנטל להוכיח את תקינות כל מכשיר ספציפי, על התביעה להגיש כראיה, בנוסף לפלט האימות היומי, את פלט בדיקת הינשוף ודו"חות השוטרים שעצרו את הנאשמים, לצרף כראיה גם את תעודת הבלון, באמצעות עורכה, ואת טופס הבדיקה החצי שנתית שנערכה לכל מכשיר ומכשיר, גם כן על ידי עורכה. בעניין זה לא נפסקה הלכה קובעת. בתי המשפט המחוזיים חלוקים בעדתם בנקודה זו. כך הבעתי דעתי בפסקי דין קודמים (עפ"ת 28787-09-12, לכט נ' מ"י וכן 47239-10-12, דדון נ' מ"י, (פורסמו בנבו)) כי אין חובה לצרף את תעודת הבלון כראיה.

בפסקי דין אחרים, של כבוד השופט, רענן בן יוסף, נמצאות התבטאויות לפיהן אמנם ראוי שהן תעודת הבלון והן תעודת התקינות (טופס הבדיקה החצי שנתית) יצורפו לחומר הראיות, אך ניתן להרשיע גם מבלי שהוכח כיולו של המכשיר, באמצעות ראיות קבילות, מקום בו היו לבית המשפט די ראיות נוספות להרשעה, כגון הודאת הנאשם, בעת המעצר, כי שתה אלכוהול (ראו עפ"ת 26396-05-12, איגיץ' נ' מדינת ישראל, מיום 7.6.2012, פורסם בנבו). בעפ"ת 47572-08-11, מדינת ישראל נ' למנוב מיכאל, מיום 16.4.2012 (פורסם בנבו), פסק כבוד השופט שפסר, כי אין לחייב באופן גורף לצרף כראיה בכל תיק שכרות את תעודת הבלון ואת טופס הבדיקה התקופתית, "כיון שחיוב כאמור עלול להוביל לזימון טכנאי המעבדה למאות דיונים בבתי משפט ברחבי הארץ, משיקולים טאקטיים בלבד ללא סיבה מוצדקת וללא נימוק מהותי, תוך פגיעה ביכולת התפקוד התקין של המעבדה וביכולת האכיפה המשטרתית, בין היתר כנגד עבירות המצויות בלב הקונצנזוס של האינטרס הציבורי, ותוך הגדלת הוצאות ועומס סרק מיותר הן על רשויות התביעה והן על בתי המשפט ככל המשתמע מכך".

4. דעתי כדעת כבוד השופט שפסר.

אני סבורה כי תעודת הבלון היא חומר חקירה שאין חובה להגישה כראיה. כך דעתי גם בנוגע לתעודת עובד הציבור אודות הבדיקה התקופתית שנערכה לכל מכשיר ומכשיר.

יחד עם זאת, בשונה אולי מהתבטאויות קודמות, אני סבורה שעל התביעה חלה חובה לצרף מסמכים אלה, הן את תעודת הבלון והן את תעודת התקינות, כחומר חקירה ולהעמידו לרשות הנאשם לעיון ולוודא כי נערכה בדיקת תקינות במועד, כי ערך הבלון (המצוין בתעודת הבלון) הועתק נכון על ידי טכנאי בעת ביצוע בדיקת הכיול התקופתית, וכי המכשיר נבדק כראוי ונמצא תקין.

ככל שיש לנאשם, לאחר שעיון הן בתעודת הבלון והן בטפסי הבדיקה התקופתית, טענה קונקרטיה כגון ליקוי או חשש לחוסר תקינות המכשיר, וזאת להבדיל מכפירה כללית וגורפת, רשאי הוא לזמן את עורכן כעד מטעמו. מן הכלל אל הפרט:

5. יעקב ברוך, עפ"ת 38612-02-12:

ערעור על פסק דין בית משפט השלום לתעבורה פתח תקוה (השופטת מגי כהן, תת"ע 1065-01-10)). בפסק הדין הורשע המערער בנהיגה בשכרות לאחר שביום 26.12.2009 נעצר ובדגימה של אויר נשוף, באמצעות מכשיר "הינשוף", נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר הוא 500 מ"ק. בית משפט קמא גזר את עונשו ל 27 חודשי פסילה בפועל, בניכוי חודש הפסילה המנהלית, פסילה על תנאי בת 3 חודשים למשך 3 שנים, מאסר על תנאי של 7 חודשים לתקופה של 3 שנים, וקנס בסך 2000 ₪.

המערער טוען כי בעדות הראשית התקבלו תעודות הבלון על ידי טכנאי המעבדה, אך לא הוצג תיק המכשיר כולו (תיק בו מוצגת היסטורית הבדיקות שבוצעו במכשיר במכשיר), ולא הוגשה תעודת בלון הכיול המעידה על ריכוז האלכוהול בבלון.

ואולם, בתיק זה הוגשו כראיות דו"ח ההזמנה לדין (ת/1), דו"ח עיכוב(ת/2), דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/3) - על ידי השוטר עדי צור, תעודת עובד ציבור (ת/4), המעידה על בדיקת תקופתית למכשיר הינשוף מאת ערן דקל, טכנאי במעבדת מכשור אכיפה, דו"ח פעולה אכיפת נהיגה בשכרות (ת/5), צילום יומן הפעלה (ת/6), פלט בדיקת כיוול (ת/7), פלט ינשוף (ת/8) דין וחשבון על בדיקה בשכרות (ת/9).

ערן דקל, טכנאי המעבדה העיד על ביצוע הבדיקה התקופתית, מסר כי בבדיקתו הסתמך על תעודת הבלון שהוצמדה לבלון, שם צוין הערך אותו העתיק והקליד לצורך בדיקת הכיוול של מכשיר הינשוף. כאמור הוגש פלט בדיקת הכיוול היומית על ידי מבצע הכיוול היומי.

לכאורה, יש באי הצגת תעודת הבלון כדי לפגוע בהוכחת תקינות מכשיר הינשוף, כפי שעלתה בבדיקה התקופתית. ואלם אני סבורה כי עדות הטכנאי אודות העתקה נכונה של הערך שהופיע על תעודת הבלון, שלא נסתרה, מספיקה לשם כך. עוד סבורי כי לבית משפט קמא היו די ראיות נוספות להרשעה. הנאשם עצמו העיד כי שתי כוסות וודקה באירוע, התרשמות השוטרים היתה כי השפעת האלכוהול על הנאשם היתה קלה. השופטת התרשמה ממהימנות עדי התביעה וקוהרנטיות העדות וכן מכך שהנאשם בחר שלא להעיד, ובכך חוזקו ראיות התביעה.

בערעור זה, כדי להוכיח טענתו בדבר חיוניות הצגת תעודת הבלון כראיה, ביקש בא כוח הנאשם לצרף ראיות לאחר הגשת הערעור. המסמכים שביקש להוסיף היו תעודות בלון ממכשירים שונים, שאינן מעניין הערעור כאן. דבר הצורך בקבלת ראיות נוספות אלה לא הובהר ולא נטען. כל שנטען הוא כי כל התעודות, שכאמור אינן נוגעות לתיק זה, הן תעודות ישנות ותעודה אחת בלבד היא תעודה חדשה. ומה פירוש תעודה ישנה לעומת תעודה חדשה? כאן סתם בא כוח המערער ולא ביאר. נהפוך הוא. בא כוחה המערער טען כך: "אם בית המשפט חושב שראוי שיסבירו לו מה חדש בתעודות הללו, אות וסימן הוא שאין לו יכולת לקרוא נכוחה את אלו שהוגשו כראיה בתיק זה, שאם היה לו היה מבחין באור הגנוז ללא קושי". ככל שהבנתי את טיעוניו המעורפלים של בא כוח המערער, אינני מקבלת אותם.

אם מבקש בא כוח המערער להראות מדוע יש להעיד עד מתאים אשר יש ביכולתו והסמכתו להעיד אודות תוכן תעודות הבלון, רשאי הוא לבקש ולהזמין עד כאמור. לחלופין יכול היה הוא לבאר מה יש באותן תעודות כדי לשפוך אור נוסף על עובדות הערעור שיש בהן כדי להביא לחקר האמת, אך הוא לא עשה כן. הגשת תעודות הבלון לבית המשפט כהגשת חידה, אינה במקומה.

הבקשה להוספת ראיות נדחת.

הערעור לגופו נדחה, העונש ראוי ואין להתערב בו.

6. מיכל גל און, עפ"ת 31963-01-12:

ערעור על פסק דין בית משפט השלום לתעבורה פתח תקוה (השופטת אטליא וישקין, תת"ע 1494-03-09). בפסק הדין הורשעה המערערת בגרימת תאונת דרכים, עת נהגה ביום 3.1.2009, בשעה 3:00 לפנות בוקר בעיר נתניה, סטתה מן הכביש, עלתה על מדרכה ופגעה בקיר ובמכונית חונה. בבדיקת נשיפה שנערכה לה באמצעות מכשיר הינשוף, נמצא בדגימה של אויר נשוף, ריכוז אלכוהול של 490 מ"ק בליטר אחד של אויר נשוף. בית משפט קמא גזר את עונשה ל- 11 חודשי מאסר, מתוכם 4 בפועל והיתר על תנאי, שירוצו בדרך של עבודות שירות, פסילה בפועל למשך 24 חודשים, בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית וקנס בסך 2000 ₪.

המערערת כפרה הן בטענה כי נהגה תחת השפעת אלכוהול והן בטענה כי גרמה לתאונה באשמתה. לדבריה נהגה בלילה חשון וגשום כאשר פגעה בפס האטה, איבדה את השליטה ברכב ונבלמה בגדר בית. מעובדות הכרעת הדין עולה כי הנאשמת הודתה ששתתה שתי בירות לפני התאונה. לנאשמת נערך מבחן הליכה על קו והיא חרגה ממנו. השוטרת, עינב ליאן, עדת התביעה, התרשמה שהנאשמת מצויה תחת השפעת אלכוהול בינונית. והיא נשלחה להיבדק באמצעות מכשיר הינשוף, כפי שתואר לעיל. לראיות התביעה צורף פלט אימות הכיול היומי, אך לא צורפה בדיקת התקינות תקופתית.

לעניין ההרשעה בנהיגה בשכרות, נטען כי נגד הנאשמת העידה עדת תביעה אחת בלבד, כי תגובות הנאשמת במבחן המאפיינים היו תולדה של הלחץ והבהלה שחשה בעקבות התאונה ואינם תוצאה של צריכת אלכוהול וכן כי התביעה לא הוכיחה בשום דרך כי מכשיר הינשוף היה תקין. אני סבורה כי אכן, כטענת המערערת, כיון שלא הוצגה תעודת הבדיקה התקופתית, וודאי שלא הוצגו ערכי הבלון לפיו כויל המכשיר, לא עמדה התביעה בנטל להוכיח כי המכשיר עבר בדיקה תקופתית ונמצא תקין. בנסיבות אלא אני סבורה כי טעה בית משפט קמא כאשר הרשיע את הנאשמת ללא שהוכחה תקינות המכשיר. יחד עם זאת, הלכה פסוקה היא כי ניתלהסיק על נהיגה בשכרות גם ממצאים אחרים, ובהם אופן הנהיגה, עובד ליעובה, נהיגה בשכרות, מצבו ההכרחי כפי שנגלה לשוטרים, ריחה האלכוהול, הנודף מפיו ועוד (ראו רע"פ 10190/05, בגורן נ' מדינת ישראל, מיום 21/11/05, פורסם בנבו).

אינני מקבלת את הטענה כי תוצאות בדיקת המאפיינים הינן תולדה של לחץ. נוכח כך אני מזכה את המערערת מאשמה של נהיגה בשכרות ומרשיעה באישום של נהיגה תחת השפעה משקה משכר, לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

נוכח כך יש להתערב בעונש ועל כן אני קובעת את עונשה ל-6 חודשים מאסר, מתוכם חודשיים בפועל שיבוצעו על דרך עבודות שירות, והיתר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 14 חודשים בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית, פסילה על תנאי למשך 6 חודשים למשך 3 שנים לבל תעבור על העבירות בגין הורשעה, ועבירה של נהיגה בשכרות. לא מצאתי להתערב בגובה הקנס.

התיק יוחזר אל בית משפט קמא לבחינת חוות דעת ממונה על עבודות שירות וקביעת מועד לתחילת ביצוע העונש.

7. ליאב לוי, עפ"ת 9914-06-12

ערעור על פסק דין של בית משפט שלום לתעבורה בפתח תקווה רמלה, תת"ע 6964-07-10 מיום 22.4.12 (השופטת מגי כהן). בפסק הדין הורשע המערער בנהיגה בשכרות נהג ביום 9.7.10 בשעה 3 לפנות בוקר. בבדיקת נשיפה שנערכה לו באמצעות מכשיר הינשוף, נמצא בדגימה של אויר נשוף, ריכוז אלכוהול של 700 מ"ק בליטר אחד של אויר נשוף.

בבדיקת המאפיינים שנערכה למערער נמצא כי מפיו נודף ריח של אלכוהול, המערער הפסיק באמצע בדיקת ההליכה על קו לאחר שכמעט ונפל, לא הצליח להצמיד רגלים ובעמידה במשך 30 שניות התנדנד. לדברי המערער, אכל בפעם האחרונה בשעות אחר הצהריים ושתה 3 כוסות וודקה בין השעות 23:00-23:30.

עונשו נגזר לפסילה בפועל למשך 25 חודשים, בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים, מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

מטעם התביעה העידו מאיר אילוז, מפעיל הינשוף שהגיש את פלט בדיקת הכיול (ת/1), דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף (ת/2), צילום פלט הבדיקה (ת/3) והעתק מיומן ההפעלה (ת/4). עוד העיד רונן לביא, שוטר, שהגיש את ההזמנה לדין וכתב האישום (ת/5), דו"ח פעולה (ת/6) ודוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/7). עד נוסף מטעם התביעה הוא שחר צברי, איש מעבדה שהגיש תע"צ (ת/8), העתק צילומי כרטיס מכשיר הינשוף (ת/9) טופס בדיקה תקופתית של המכשיר (ת/10), תעודת בלון מעבדה (ת/11) ותעודת בלון יחידה (ת/12). העד הסביר כי ערך את תעודת עובד הציבור (תע"צ) ביום הבדיקה, 14.3.10, תיקן את המכשיר והעבירו ליחידה לאחר שנמצא תקין. מטעם ההגנה העיד המערער עצמו שטען כי ביום האירוע בשעה 23:00 שעה 2 כוסות וודקה ולא 3, כפי שנכתב, כי לא היה שיכור וכי ביצע היטב את רוב בדיקות המאפיינים. לאחר שבית משפט מצא כי המכשיר כיוול כראוי ונמצא תקין, ולאור עדות המערער, הרשיע את המערער. בערעורו טוען המערער כי לא הוכח כיוול המכשיר מאחר ותעודות הבלון הוגשו על ידי איש המעבדה כאשר לא הוא ערכן. לטענתו, גם אם יימצא כי מדובר ברשומת מוסדית, אזי הוגשה שלא לפי כללי הדין. עוד נטען כי כתב האישום לא תוקן בהתאם לאופן הגשת הרשומה המוסדית וטעה בית משפט קמא עת קיבל לידי מסמכים בניגוד לדין. נטען עוד כי תעודות הבלון מוגשות כדי לצאת ידי חובה וכי ערכם אינו ידוע. לא מצאתי כי יש בטענות המערער כדי לסתור הרשעתו, או להטיל בה פגם. תעודת הבלון הוגשה כדין בהתאם לקבוע בפסק דין רודיטי, אשר מסקנותיו מקובלות עלי. העד שחר צברי מטעם התביעה, עובד המעבדה, העיד ואף נחקר על ידי בא כוח הנאשם מבלי שזה שאל בדבר ערך תעודת הבלון ומשמעות הערך הרשום על גבי התעודה, כמו גם לא ערער או תהה על האמור בה. בנסיבות אלה ודאי שאין להידרש לטענותיו, על כך שדברים אלה לא נחקרו בבית משפט קמא. העד הגיש העתק צילומי כרטיס מכשיר הינשוף, טופס בדיקה תקופתית של המכשיר, תעודת בלון מעבדה, ותעודת בלון יחידה (ת/12) והתייצב להעיד בדבר תוכנו. לא נפל פגם בעדותו והמערער לא סתרה. הכרעת הדין נכונה והעונש שנגזר ראוי.

הערעור נדחה.

8. אביתר אביגד, עפ"ת 32992-02-12:

ערעור על פסק דין בית משפט השלום לתעבורה פתח תקוה (השופטת לאה שליזינגר שמאי, תת"ע 4655-05-09), במסגרתו הורשע המערער בנהיגה בשכרות לאחר שביום 4.5.2009, בשעה 00:50 נעצר לאחר שנחשד כי נהג בשכרות. בדגימה של אויר נשוף, באמצעות מכשיר ה"ינשוף", נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר הוא 415 מ"ק. בבדיקת המאפיינים שנערכה למערער נמצא כי נדף מפיו ריח חזק של אלכוהול, הליכתו על קו היתה יציבה, הוא לא החטיא בהבאת אצבע לאפו, והשוטר התרשם כי הוא תחת השפעת אלכוהול בינונית. בעת מעצרו טען המערער: "אני שתיתי בירה אחת, אני לא שיכור, אני בסדר. למה אתה חושב שאני שיכור?" בהתחשב בכך שאין למערער הרשעות קודמות, גזר בית משפט קמא את עונשו ל 18 חודשי פסילה בפועל, בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית, פסילה על תנאי בת חודשיים למשך 3 שנים, וקנס בסך 1,200 ₪.

מטעם התביעה העידו יהודה שפורקר, מפעילה הנישואין השוטר, עורכה דו"ח, איציק טזוזו ועורכה תע"צ ערן דקל. העד שפורקר העיד כי ערך למכשיר הנישואין בדיקת כיוולבאותו ערב (ת/3), הגיש דו"ח הפעלת נישואין בגין בדיקה שבוצעה לנאשם בשעה 02:18 לאחר שווידא כי לאשתו הולאה קיא. העד הגיש פלטינישוף (ת/4) ונחקר בחקירה נגדית. העד איציק טזוזו העיד כי עצראת הנאשם לבדיקה בשעה 00:50, אישר שערך את דו"ח הזמנה לדין, את בדיקת מאפיינים, את דוח פעולה ודו"ח עיכוב. בחקירתו אישר כי נוכח ריחאלכוהול שנדף מהנאשם ביקש ממנו להיבדק בנשיפון, ולאחר שבדיקת הנשיפון הצביעה על המצאות אלכוהול בגופו, ביצע בדיקת מאפיינים אשר ממצאיה פורטו לעיל. העד הודיע לנאשם שהוא מעוכבל בדיקת נישואין.

עוד העיד ערן דקל, טכנאי מעבדת מכשור ואכיפה במשטרה, שערך תע"צ בעניין תקינות המכשיר הנישואין והוא הגיש את התע"צ וכן את תעודות הבלון. בחקירתו הנגדית העיד כי המכשיר עובר בדיקת שגרתיות ולא נמצאה בו תקלה.

בא כוח הנאשם טען כי התביעה לא הוכיחה את תקינות המכשיר משום שלא הובאה ראיה קבילה לגבי נכונות הריכוז בבלון, שכן תעודת הבלון היא עדות שמיעה ולכן אינה קבילה. טענה זו דומה לטענות ב"כ המערער בערעורים האחרים וכמו שם, גם כאן, דינה להידחות לאור שנפסק בפסק דין רודיטי.

משנמצא כי הנאשם נהג בשכרות הן בבדיקת הנשיפון והן בבדיקת הנישואין שנערכה כשעתיים לאחר שנעצר, בהתאם להלכה לפיה מדובר במכשיר אמין ונוכח עדות הטכנאי לפיה מדובר במכשיר ספציפי תקין, אין לקבל טענות הנאשם בדבר תקינות המכשיר.

הכרעת הדין נכונה ואין להתערב בה.

הערעור נדחה.

המזכירות תשלח עותק מפסקי הדין לצדדים.

ניתן היום, י"א אדר ב תשע"ד, 13 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.